

39.854.

Trnjulčica.

Založil L. Schwentner v Ljubljani.

Trnjulčica.

Nekdaj sta bila kralj in kraljica. Dolgo časa sta bila brez otrok, naposled se jima je narodila hčerka. Tako zelo sta se je razveselila, da sta ji hotela napraviti krst, da bi se ga svet dolgo spominjal. Za botrice so dali mladi kraljični vse vile, kar so jih mogli stakniti.

Sedem jih je bilo. In vsaka ji je dala darilo, kakor so imele vile v tistih časih navado, kar jo je obdalo z vsemi vrlinami.

Ko so odpraznovali krst, so hoteli prirediti veliko slavlje v kraljevi palači; pred vsako teh vil so postavili skodelo iz čistega zlata, pokrov pa je imel ročaj, okrašen z rubini in demanti.

Ko pa so posedli za mizo, je vstopila stara vila, ki je niso povabili, zakaj petdeset let že ni prišla iz svojega stolpa, in zato so mislili, da je mrtva ali začarana.

Krst male kraljične.

Jezna, da so nanjo pozabili, se je pokazala stara vila z netopirjevimi krili, v laseh osat in v roki trnjevo vejo.

Rekla je kraljici: "

Kraljična se bo zbodla v prst z vretenom in bo morala sto let spati.

Da bi to preprečil, je prepovedal kralj pod smrtno kaznijo vsemu narodu imeti kolovrate. Ko pa je imela kraljična sedemnajst let, je stikala po gradu in prišla do ozkih stopnic, ki so peljale v stolp.

V njem je prebivala zločesta vila. Predla je, jo poklicala h kolovratu, kraljična se je dotaknila vretena in se ž njim zbodla.

Prorokovanje se je pri tej priči izpolnilo: Kraljična je zaspala.

Takoj je kraljična zaspala.

Morali so jo prenesti iz stolpa in položiti na ležišče. Isti čas pa se je ena prijaznih vil dotaknila s prstanom vsega po gradu, da bi ž njo vred zaspalo, zato, da bi se zbudila po sto letih zopet v svoji prejšnji okolici.

In tako se je pogreznila vsa palača v trdo spanje.

Ko je minilo sto let, je šel kraljevič sosednje dežele, prelep in hraber junak, na lov v tiste kraje. Zagledal je za tem gostim in mračnim gozdom zidove in je vprašal, kakšni stolpi so to.

Star kmet mu odgovori:

Svetli kraljevič! Več nego petdeset let je tega, kar mi je pravil moj oče, da je v tem gradu prelepa kraljična, ki spi že sto let, in prebudil jo bo kraljevič, ki jo bo vzel za ženo.

Kraljevič se napoti v grad.

Mlademu kraljeviču je ta beseda segla v srce, in začutil je v sebi hrepenenje odrešiti lepo kraljično.

Stopil je s konja in se napotil v grad. Pred njim so se razmikala drevesa, robidje in trnje, da je mogel skozi gozd. Kmalu je bil pred grajskim vhodom. Pogumno je stopal naprej, čeprav je bil sam, kajti njegovi ljudje niso mogli za njim, ker se je drevje za njim zopet strnilo.

Prodril je na dvorišče, kjer bi navadnega človeka obhajala groza. Grobna tihota je vladala vsepovsod, in drugega ni bilo videti razun ljudij in živali, ki se niso ganili, kakor da so mrtvi.

Naenkrat pride na prostrano dvorišče, z mramorjem tlakovano; pred nekimi vrati je videl stražnike s helebardami na ramah, ki so smrčali kakor za stavo, sredi med njimi jezdec kakor okamenel.

Kraljevič je krenil po stopnicah in srečal zgoraj druge straže; eden teh stražnikov je imel povešeno sulico in se naslanjal na zid. Zdelo se mu je, da ta ne spi tako trdno kakor drugi. Prijel ga je za roko. Toda zaman. Možak se ni ganil. Prekoračil je več soban, kjer so spali dvorjani, njih gospe in gospodične vsekrižem. Potem je stopil v kuhinjo, in tam je bil premagal spanec debelega grajskega kuharja, ki je sedel naslonjen na sod. Držal je še v roki kuhalnico, s katero je bil mešal po kotlu, ki je visel nad ognjem, dremajočim pod pepelom. Celo mala miška, ki je prišla pred sto leti škrabat v kuhinjo jestvine, je takrat zaspala.

Kraljevič stopi v kraljevo dvorano.

V drugi sobani je našel kraljevič kralja in kraljico v svečani opravi, sedela sta drug poleg drugega in spala.

Kraljica je imela še ob nogah in na roki svoje ptičke-ljubljence, ki so tudi spali in čakali prebujenja. Nazadnje je stopil v čisto pozlačeno sobo in zagledal na prekrasnem ležišču mlado deklico tako nepopisne lepote, da je stal par trenutkov kakor očaran pred njo. Gledal jo je, potem se je spustil pred njo na kolena, prijel jo za roko in trepetaje pritisnil nanjo poljub.

Pri tej priči se je krasotica predramila, stresla svoje zlate lase, se dvignila in rekla: „Ali si ti, kraljevič moj? Dolgo si odlašal,“

Kraljična pripelje kraljeviča k svojim staršem.

Ta hip se je dvignil hrup okoli njiju. Psi so zalajali, ptiči so zašebetal, ure so zatiktakale, in v tem trušču se je prebudilo vse in nadaljevalo svoje navadne posle. Miška je morala takoj bežati pred mačko, in race so začele preganjati žabe.

Krasotica je pohitela kralju in kraljici v naročje, ki sta tudi pravkar prišla iz kraljestva sanj. Našla jih je takšne, kakor so bili, preden so zaspali. Pripeljala je prednje prelepega kraljeviča, ki ga je gledala že mnogo let v sanjah in ki jo je prišel rešit, da bo njen mož.

Skoro potem je bila svatba, vile so jima bile družice.

❖ Konec. ❖

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000511893

Kraljična p